

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Brian McClellan

THE POWDER MAGE TRILOGY #3: THE AUTUMN
REPUBLIC

Copyright © 2015 by Brian McClellan

Map by Isaac Stewart

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03632-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

JESENJA REPUBLIKA

BRAJAN
MAKLELAN

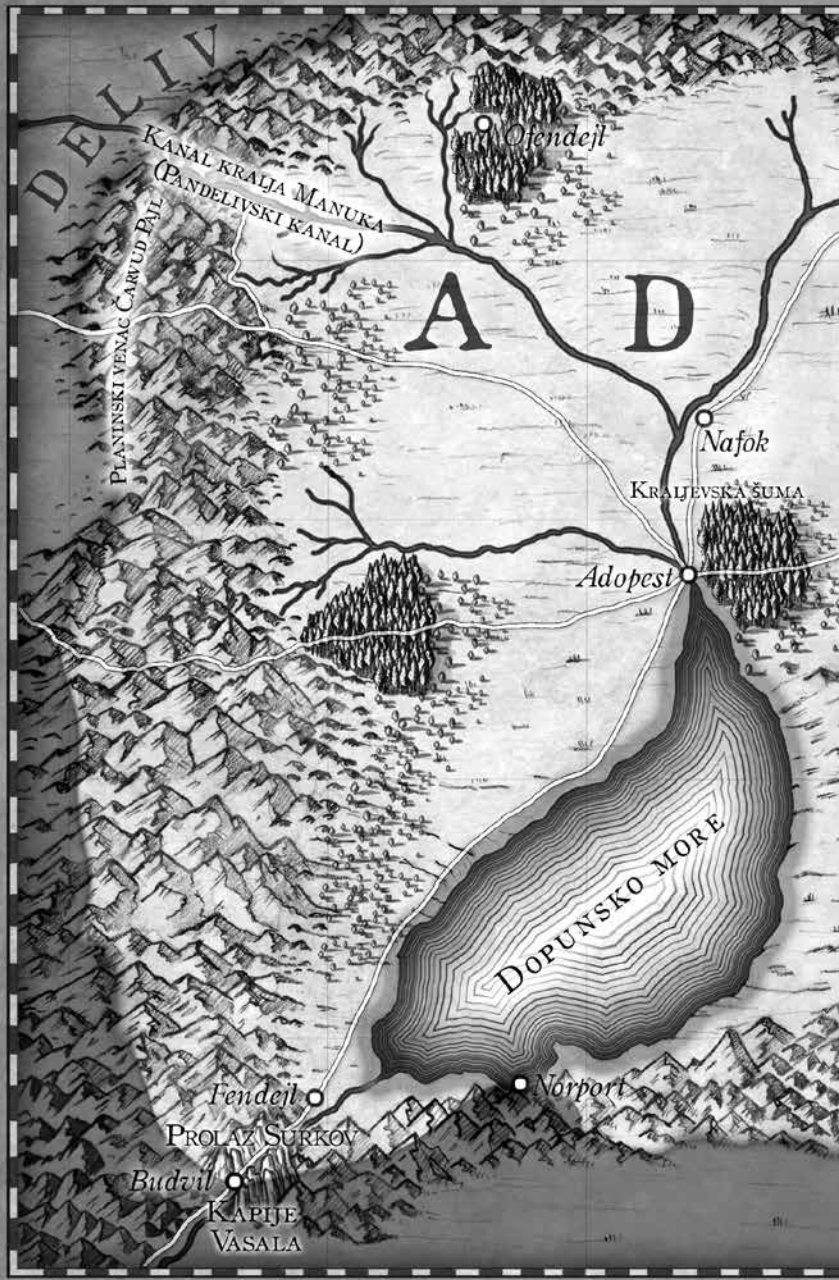
TRILOGIJA O BARUTNOM MAGU
KNJIGA TREĆA

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

*Za mamu
Zato što me je gurala u dobrom pravcu i
zbog toga što je sve ovo učinila mogućim*

DELIV

KANAL KRAJKA MANUKA
(PANDELIVSKI KANAL)

PLANINSKI VENAC ČARUD PAJI

Ofendejt

ADRA

Nafok

KRAJEVSKA ŠUMA

Adopest

DOPUNSKO MORE

Fendejt

PROLAZ SURKOV

Budzil

KAPITE
VASALA

NORPORT

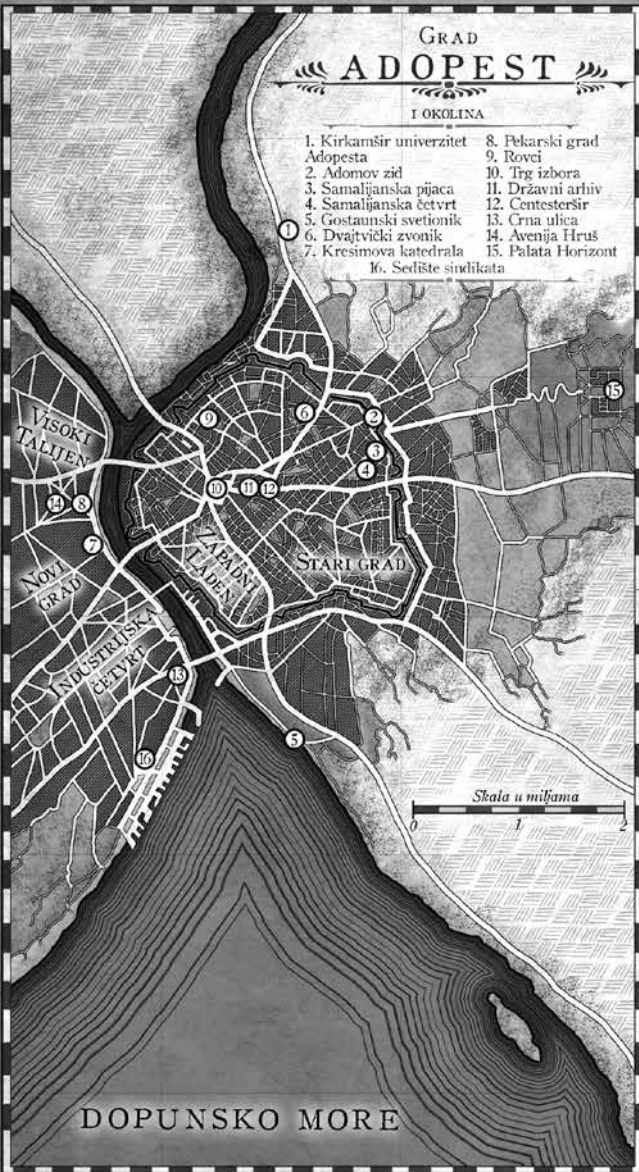

2013

GRAD
ADOPEST

I OKOLINA

1. Kirkamšir univerzitet	8. Pekarski grad
2. Adomov zid	9. Rovci
3. Samalijanska pijaca	10. Trg izbora
4. Samalijanska četvrt	11. Državni arhiv
5. Gostaunski svetionik	12. Centesteršir
6. Dvačtvički zvonik	13. Crna ulica
7. Kresimova katedrala	14. Avenija Hruš
16. Sedlište sindikata	15. Palata Horizont

DOPUNSKO MORE

JESENJA REPUBLIKA

POGLAVLJE

1

Feldmaršal Tamas stajao je na ruševinama Kresimove katedrale u Adopestu.

Nekada velelepno zdanje sa zlatnim tornjevima, koje se dostojanstveno uzdizalo iznad okolnih zgrada, svelo se na gomilu krša po kom je rovarila mala vojska zidara u potrazi za upotrebljivim mermerom i krečnjakom. Ptice koje su nekad svijale gnezda na pomenutim tornjevima sad su besciljno kružile nebom, dok je Tamas proučavao ruševinu u svetlosti izlazećeg sunca.

Razaranje je bilo delo elementarne magije privilegovanog. Granit je isečen s gotovo nehajnom ravnodušnošću. Čitavi delovi katedrale istopljeni su znatno vrelijom vatrom od one u srcu bilo koje topionice. Tamasu je pripala muka od tog prizora.

„Izdaleka izgleda gore“, rekao je Olem. Stajao je pored Tamasa, s rukom na dršci pištolja ispod kaputa. Pogledom je pretraživao ulice u potrazi za brudanijskim patrolama. Zborio je mimo cigarete stisnute između usana. „Ovo je sigurno bio stub dima o kom su javljale izvidnice. Ostatak grada je netaknut.“

Tamas je mrko pogledao telohranitelja. „Ova katedrala je starija od trista godina. Građena je šezdeset leta. Ne osećam se nimalo bolje što su prokleti Brudanijanci napali Adopest *samo* da bi srušili katedralu.“

„Mogli su da sravnje sa zemljom čitav grad. Nisu to učinili. Ja bih to nazvao srećnom okolnošću, gospodine.“

Olem je, naravno, imao pravo. Dve nedelje su jahali najvećom brzinom, opasno ispred Sedme i Devete brigade i novih saveznika iz Deliva, da bi saznali sudbinu grada. Tamasu je laknulo kad je video da Adopest nije razoren.

Ali bio je u rukama brudanijske vojske, a on je morao da se šunja vlastitim gradom. Nije bilo reči koje su mogle da izraze njegov gnev.

Suzbijao je taj bes. Pokušavao je da se kontroliše. Pre nekoliko sati stigli su do oboda grada. Šunjali su se ulicama pod okriljem noći. Mora da se organizuje, da pronađe saveznike, izvidi neprijatelje i da sazna kako je čitav grad mogao da padne u brudanijske ruke, bez ikakvih znakova borbe. Jame mu, Brudanija je hiljadu trista kilometara daleko!

Da li ga je još neki član saveta izdao?

„Gospodine“, rekla je Vlora. Upravila je njegovu pažnju ka jugu. Stajala je iznad njih, na ostatku potpornog luka. Posmatrala je Dopunsku reku i stari deo grada iza nje. Nosila je kaput, kao Tamas i Olem, da bi sakrila adransku uniformu. Zatakla je tamnu kosu pod trorogi šešir. „Eno brudanijske patrole, u pratnji privilegovanog.“

Tamas je pogledom premeravao krš i razmišljao o rasporedu ulica ka jugu. Planirao je zasedu za brudanijsku patrolu. Izгнаo je tu pomisao iz uma. Za takvu akciju mu je potrebno više ljudi. Isprednjačio je samo s Vlorom i Olemom. Mogli su da unište patrolu, ali bi vatreni okršaj prizvao sve vojnike iz okoline.

„Potrebni su nam vojnici“, rekao je.

Olem je otesao pepeo s cigarete po oltaru srušene katedrale. „Pokušaću da pronađem narednika Oldriča. Petnaestorica mojih pripadnika Oka sokolovog su s njim.“

„To bi bio dobar početak“, odvratio je Tamas.

„Mislim da bi trebalo da se javimo Rikardu“, predložila je Vlora. „Da saznamo šta se dogodilo ovom gradu. On ima upotrebljive ljude.“

Tamas je klimanjem glavom pozdravio njen savet. „Učinićemo to kad za to dođe vreme. Jame mi. Trebalo je da povedem čitav barutni kabal sa sobom. Želim da posetim Rikarda s više ljudi.“ *Ne znam da li nam je okrenuo leđa.* Prepustio je Tanijelovo onesvešćeno telo Rikardovoj brizi. Ako je neko naškodilo njegovom dečaku...

Progutao je knedlu i pokušao da uspostavi kontrolu nad podivljalim srcem.

Jesenja republika

„Šta je sa Sabonovim učenicima?“, pitao je Olem.

Sabonu je, pre smrti, poveren zadatak da osnuje školu za barutne magove severno od grada. U prvim izveštajima stajalo je da obučava više od dvadeset ljudi s nešto talenta i da ih je učio kako da pucaju, da se bore i kontrolišu svoje moći.

Imali su samo nekoliko meseci obuke. To će morati da bude dovoljno.

„Magovi na obuci“, složio se Tamas. „Ako ništa drugo, pronaći ćemo Telaver pre nego što posetimo Rikarda.“

Krenuli su preko Dopunske reke u prohladnu zoru, dok su se ulice punile narodom. Tamas je zapazio da brudanijske patrole ne diraju građane, iako su brojne. Niko nije zaustavio njega i njegove pratioce. Izašli su iz grada kroz zapadnu kapiju da bi stigli do severnih predgrađa.

Tamas je video brudanijske brodove na reci i njihove visoke katarke u zalivu na jugu. Kanal za prelazak preko planina koji je načinio Rikardov sindikat po svoj prilici bio je završen. Nije bilo drugog načina da toliko okeanskih brodova stigne do Dopunskog mora.

Video je i nebrojeno mnogo uništenih crkava i manastira. Činilo mu se da svaki drugi gradski blok krasi gomila krša na mestu razrušene bogomolje. Nije mogao da se ne zapita šta se desilo sa sveštenicima i sveštenicama koji su ih nastanjivali, i zašto su baš oni postali meta privilegovanih iz Brudanije.

To je bilo pitanje za Rikarda.

Pešaćili su ka severu do škole na obali Dopunske reke, starog zdanja od cigle pretvorenog u streljanu. Vlora je uhvatila Tamasa za ruku kad su prešli preko reke. U njenom dodiru je bilo panike.

Tamasu je zastao dah.

Prozori na spavaonici iznad škole behu razbijeni, a ulazna vrata su visila na šarkama. Drvena tabla ukrašena srebrnim buretom baruta, simbolom barutnih magova, oborena je sa svog mesta iznad vrata. Ležala je slomljena u blatu. Školsko dvorište i streljište bili su tihi, napušteni i zarasli u travu.

„Vlora“, rekao je Tamas, „pođi južnom stranom pored reke. Oleme, obiđi zgradu sa severa.“

Krenuli su bez pitanja posle „da, gospodine“. Vlora je skinula šešir. Šunjala se po visokoj travi, dok je Olem nastavio put niz ulicu pored škole. Bezbrizno je šetao pre nego što je prešao preko strelišta da bi se približio školi odozgo.

Tamas je sačekao da zauzmu položaje, pre nego što je oprezno nastavio stazom ka školi. Otvorio je treće oko da bi se zagledao u Drugo. Tragao je

Brajan Maklelan

za tragovima magije, ali ih nije našao. Ako ih iko vreba, to nisu privilegovani ili obdareni.

I nije mogao da oseti nijednog barutnog maga, kad smo već kod toga. Zašto je škola prazna? Poverena je Telaver. Bila je barutni mag s malo sirove moći, ali s izuzetnim tehničkim veštinama. Te osobine su je činile savršeno pogodnom za obuku regruta. Zar nije mogla da ih povede u ilegalu po dolasku Brudanijanaca? Jesu li napadnuti?

Tamas je potegao pištolje dok se približavao školi. Zastao je samo da bi posuo jezik crnim prahom. Barutni trans je prozeo njegovo telo. Vid, sluh i čulo mirisa su mu se izoštrili, a bolovi od dugog jahanja su otupeli iza zavese satkane od energije.

Tihi zvuk ispunio mu je uši. Jedva ga je čuo od tihog glasa Dopunske reke. Nije mogao da odredi njegov izvor, ali poznavao je miris koji mu je dražio nozdrve. Podsećao je na gvožđe i trulež. Namirisao je krv.

Pogledao je kroz prozor škole. Sjaj jutarnjeg sunca sprečio ga je da išta vidi u tami. Tihi zvuk je prerastao u urlik u transom osnaženim ušima. Miris smrti ispunio ga je užasom.

Šutnuo je ulazna vrata, s pištoljima u rukama. Zastao je na ulazu. Čekao je da mu se oči naviknu na polumrak.

Oprez se pokazao kao bespotreban. Predvorje je bilo prazno. U zgradi je vladala tišina – izuzev zujanja hiljada muva. Letele su okolo, udarajući o prozore.

Vratio je pištolje za pojas da bi vezao maramicu oko usta i nosa. U predvorju nije bilo leševa, i pored muva i zadaha. Mrlje boje rđe na podovima i zidovima bile su jedini tragovi nasilja. Ljudi su ovde pobijeni, a tela odvučena.

Pošao je tragom krvavih mrlja. Zalazio je sve dublje u staru fabriku. Stiskao je pištolj u ruci.

Fabrička hala, ogromna prostorija koja je nekada nesumnjivo bila mesto na kom su švalje neumorno šile na desetinama stolova, bila je gotovo prazna. Ostalo je samo desetak stolova duž jednog zida. Ovde je bilo manje muva. Letele su oko pola tuceta mrlja i barica boje rđe na mestima na kojima su ljudi umrli.

Jezivi trag je vodio preko poda hale do zadnjih vrata u ćošku.

Tamas se okrenuo u pravcu zvuka i podigao pištolj. Ugledao je Vloru, koja je silazila niz stepenice što su vodile ka spavaonicama. Na stepenicama je bilo mnogo krvi.

„Šta si pronašla?“ pitao je Tamas. Glas mu je jezivo odjekivao u velikoj odaji.

„Muve.“ Vlora je pljunula na pod. „Muve, i polovina zadnjeg školskog zida nedostaje. Videla sam mnogo tragova vatre. Neko je gore detonirao najmanje dva roga baruta.“ Opsovala je ispod glasa. To je bila jedina pukotina u njenom profesionalnom držanju.

„Šta se ovde desilo?“ pitao je Tamas.

„Ne znam, gospodine.“

„Nema leševa?“

„Nijednog.“

Tamas je ozlojeđeno zaškrgutao zubima. Ima mnogo krvi – ona je priukla muve. U ovoj zgradi su, ne tako davno, izginule desetine ljudi.

„Odvukli su tela pozadi“, rekao je Olem. Glas mu se zaorio halom kad je ušao na mala vrata na drugom kraju sobe.

Pokazao je na pod kad su mu Tamas i Vlora prišli. Linije boje rđe preklapale su se u zadnjem delu zgrade i nestajale u visokoj travi, između škole i Dopunske reke. „Ko god da je ovo učinio“, rekao je Olem, „počistio je za sobom. Nisu ostavili tela koja bi pripovedala priču.“

„Priča je ipak ispričana“, oštro će Tamas kad se žurnim korakom vratio u prostoriju. Prošao je kroz fabriku i izašao napolje, razgoneći muve ispred sebe. „Napali su glavni ulaz.“ Pokazao je na krvave mrlje i rupe od kuršuma na zidu. „Pobili su pitomce na straži i zauzeli fabričku halu. Naši magovi su pružili poslednji otpor na spratu. Koristili su barut koji im je stajao na raspolaganju...“

Glas mu je pukao. Bio je odgovoran za ove ljude. Bili su njegovi potomci, budući barutni magovi. Neki su bili seljaci, dvoje su bili pekari. Jedan je bio bibliotekar. Nisu prošli borbenu obuku. Poklani su kao ovce.

Mogao je samo da se moli da su povelili nekoliko neprijatelja sa sobom u smrt.

„Smrt je krvavi slikar, a ovo je njegovo platno“, tiho će Olem. Zapalio je cigaretu, duboko udahnuo i ispustio dim na zid. Gledao je kako muve beže od njega.

„Gospodine“, rekla je Vlora. Prošla je pored Tamasa i podigla nešto s poda. Predala je Tamasu okrugli komad kože, s rupom u sredini. „Izgleda da je bio iza vrata. Promakao je čistačima. Zna li šta je ovo?“

Tamas je otpljunuo da bi se oslobodio gorkog ukusa u ustima. „To je kožni zaptivač. Moraš da ih imaš ako si naoružan vazdušnom puškom. Ispao je iz nečijeg pribora.“

Vazдушna puška. Oružje za ubijanje barutnih magova. Ubice su bile dobro opremljene.

Tamas je bacio zaptivač i zatakao pištolj za pojas. „Oleme, ko je još znao za adresu škole?“

„Pored barutnog kabala?“ Olem je valjao cigaretu između prstiju. „To nije bila strogo čuvana tajna. Naposletku, tabla je stajala iznad ulaza.“

„Ko je znao za nju *po prirodi posla*?“, pitao je Tamas.

„Nekoliko ljudi iz Generalštaba i Rikard Tamblar.“

Decenijama je poznavao ljude iz Generalštaba. Verovao im je. *Morao* je da im veruje.

„Želim odgovore, čak i ako neko mora da krvari da bi ih dao. Pronađi Rikarda Tamblara.“

POGLAVLJE

2

Plemeniti ratnici rada, najveći radnički sindikat u Devetki, imali su sedište u starom skladištu u Industrijskoj četvrti Adopesta, nedaleko od mesta na kom se Dopunska reka ulivala u istoimeno more.

Tamas je posmatrao zgradu s izvesnom zebnjom. Stotine ljudi su ulazile u nju i izlazile iz nje. Razgovor s Rikardom, a da ne bude viđen i verovatno prepoznat, biće gotovo nemoguć poduhvat. I taj razgovor bi veoma lako mogao postati krvav. Nije želeo da ga vodi na mestu na kom će Rikardovi stražari moći da čuju vrisku.

Čekao bi da padne noć i pratio Rikarda do kuće da mu srce nije tako mahnitno lupalo u grudima.

„Možemo da zakažemo sastanak, gospodine“, predložio je Olem, nehajno naslonjen na dovrtak. Stražar sindikata ih je namršteno posmatrao s druge strane ulice. Olem mu je mahnuo i ponudio cigaretu. Sindikalac je nakrivio obrvu i skrenuo pogled. Izgubio je zanimanje za njih.

„Neću zakazati sastanak“, odvratio je Tamas. „Ne želim da zna da dolazimo.“

„Mislim da će saznati na ovaj ili onaj način. Ima dvadeset naoružanih ljudi samo u ovoj ulici.“

„Izbrojao sam osamnaestoricu.“

Jesenja republika

Olem je posmatrao prolaznike s lažnom nezainteresovanošću. „Strelci na prozoru iznad radnje, trideset koraka levo od vas, gospodine.“

„Ah.“ Tamas ih je ugledao krajičkom oka. „Nešto je uplašilo Rikarda. Pred starim sedištem nije bilo više od četiri stražara.“

„Je li moguće da zazire od Brudanijanaca?“

„Ili od mog povratka. Eno Vlore. Idemo.“

Krenuli su niz ulicu. Trudili su se da ne privuku pažnju sindikalaca na straži. Pridružili su se Vlora na vratima male pekare. Tamas je gledao vekne hleba na tezgi, pitajući se šta je bilo s Mihalijem. Je li još na jugu, s glavninom vojske?

Naravno da je tamo. Adopest bi dosad bio spravnjen sa zemljom da Mihalij ne zadržava Kresimira. Uželeo se šefove čorbe od bundeve.

Vlora ih je provela kroz pekaru na zadnji izlaz. Našli su se na blatnjavom i prljavom sokaku. „Ovuda“, dobacila im je preko ramena dok su hitali sokakom. Tamas je gacao po nečisti. Trudio se da zanemari smrad. Industrijska četvrt je bila daleko najprljaviji deo grada – a sokaci su bili najgori.

Prošli su kroz još tri sokaka. Popeli su se na jednospratnicu gvozdenim merdevinama, sišli i stigli do zadnjeg ulaza u sedište sindikata.

Dva sindikalca su stražarila pored vrata leđima okrenuta zidu. Pognuli su šesirima pokrivene glave kao da spavaju. Tamas je po tragovima u blatu oko njih procenio da je došlo do kratke borbe i da je Vlora savladala stražare bez po muke.

„Da li su mrtvi?“, pitao je Olem. Bacio je cigaretu u blato pre nego što je potegao pištolj.

„Onesvešćeni su.“

„Dobro je“, rekao je Tamas. „Pokušajte da nikog ne ubijete dok budemo ulazili. Nismo sigurni da nas je Rikard izdao.“ *Lično ću ga ubiti ako jeste.* Spustio je ruku na vrata. Olem ga je zaustavio.

„Oprostite, gospodine, ali mi idemo prvi.“

„Ne mogu...“

„To je moj posao, gospodine. U poslednje vreme niste mi dozvoljavali da ga obavljam.“

Tamas se ugrizao za jezik. Telohranitelj je izabrao grozan trenutak za iskazivanje neposlušnosti, ali imao je pravo. „Samo napred.“

Olem se vratio posle neka tri minuta. „Gospodine. U našim je rukama.“

Prošli su kroz nekoliko hodnika i dve sobe za posluđu pre nego što su ušli kroz sporedni ulaz Rikardove kancelarije. Vođa sindikata je sedeo za

stolom u zamrljanom sakou, neuredne brade i gnevnog pogleda. Vlora je stajala pored njega. Nišaniła mu je potiljak pištoljem.

Rikard je tresnuo obema rukama o sto kad je ugledao Olema. „Šta ovo znači? O čemu ste razmišljali...“ Zinuo je od čuda i ustao. Vlora mu je spustila ruku na rame da bi ga vratila u stolicu. „Tamase? Živ si?“

„Ne zvučiš previše iznenađeno“, rekao je Tamas. Zatakao je pištolj za pojas i dao znak Vlora da skloni ruku s Rikardovog ramena. Olem je stao pored glavnih vrata.

Rikard je duboko uzdahnuo. Lutao je pogledom između Tamasa i Olema. Tamas je pokušavao da proceni je li to nervoza izdajnika ili šok zbog njegovog iznenadnog dolaska. „Čuo sam da si još živ, ali ne iz pozvanih izvora. Ja...“

„Šta se desilo s mojom školom za barutne magove? I gde je moj dečak?“

„Tanijel?“

„Imam li još kojeg?“

„Imaš li?“

„Nemam.“

„Ja... pa, ne znam gde je.“

„Bolje bi ti bilo da mi sve brzo objasniš.“ Tamas je dobio prstima po pištolju za dvoboj s drškom od slonovače.

„Naravno, naravno! Mogu li da te ponudim vinom?“

Tamas je blago nakrivio glavu. Rikard kao da nije bio svestan da će mu kuršum prostreliti lobanju posle prve pogrešne reči. „Govori.“

„To je veoma duga priča.“

„Skrati je.“

„Tanijel se probudio iz kome. Urođenica ga je vratila u život nedugo posle tvog odlaska na jug. Njih dvoje su otišli na front. Pomagao je da se on održi, ali je izveden pred vojni sud zbog neposlušnosti. Izbačen je iz vojske. Unajmila su ga Adomova krila, ali je ubio pet vojnika generalice Ket u samoodbrani. Zatim je nestao.“

Tamas se ljuljao na petama. Vrtelo mu se u glavi. „I sve to se dogodilo za poslednja tri meseca?“

Rikard je klimnuo. Bacio je pogled na Vlora, preko ramena.

„I ne znaš gde je?“

„Ne znam.“

„A šta se desilo sa školom?“

Rikard se namrštio. „Nekoliko nedelja nisam dobio glasa od njih. Pretpostavljam sam da je sve u redu.“

Tamas je pokušao da pročita Rikardov izraz lica. Taj čovek se obogatio zahvaljujući prijatnom utisku koji je ostavljao na osobe u svojoj okolini – izglađivao je nesporazume i okupljao ljude oko zajedničkog posla. Uprkos tome, bio je grozan lažov. Tamas se još više zabrinuo zbog činjenice da ga Rikard nije lagao.

Olemov uzvik zaprepašćenja bio je jedino upozorenje koje je Tamas dobio. Okrenuo se i ugledao ženu koja je udarila Olema u koleno. Telo-hranitelj je pao na pod s psovkom na usnama. Žena je skočila na Tamasa s bodežom u ruci. Kretala se neverovatnom brzinom. Tamas ju je uhvatio za zglob i gurnuo od sebe – bolje reći, pokušao je. Naglo je uzmakla za korak. Bacila je bodež i uhvatila ga drugom rukom. Napala je Tamasovo grlo.

Nož je zamalo promašio zato što je Vlora postrance udarila u ženu. Tresnule su u Rikardovu policu s knjigama dovoljno snažno da se ona sruši na njih. Olem je ustao. Probio se kroz metež i uhvatio ženu za okovratnik, samo da bi dobio udarac u međunožje. Presamitio se u struku i leđima udario u zid.

Tamas je stao iza žene. Spremao se da je upuca da bi je onesposobio.

„Fel, prestani!“ dreknuo je Rikard.

Žena je smesta prestala da se bori.

Tamas je podigao Vloru i Olema na noge, ne prestajući da nišani ženu u Rikardovoj službi. Ona se uspravila u sedeći položaj, nasred pale police za knjige. Smrknuto je posmatrala pištolj u Tamasovoj ruci.

„Prokletstvo, Fel“, rekao je Rikard. „Šta te je, jame mi, spopalo?“

„Bili ste u opasnosti, gospodine“, odvrtila je Fel.

„Jesi li pokušala da ubiješ feldmaršala?“

Felini obrazi su blago pocrveneli. „Žao mi je, gospodine. Nisam ga prepoznala otpozadi. I ne, samo sam pokušala da ih onesposobim.“

„Zamahnuła si nožem ka mom licu!“ rekao je Tamas.

„Sečivo ne bi prodrlo duboko. Veoma sam odmerena i precizna.“

Tamas je osmotrio Vloru i Olema. Vlora je imala sve tamniju modricu na obrazu od udarca u policu za knjige. Olem je tiho psovao, držeći se za međunožje. Ova žena je bez trunke straha napala tri nepoznate, naoružane osobe sa skromnim ciljem da ih onesposobi? Oborila je Olema u deliću sekunde i zamalo nije savladala Tamasa, iako je goreo u barutnom transu niskog intenziteta.

„Vidim da unajmljuješ kvalitetnije ljude“, Tamas se obratio Rikardu.

Ovaj je seo za sto i zario lice u šake. „Znaš, mogao si da zakažeš sastanak.“

„Ne, gospodine. Nije mogao“, rekla je Fel sa svog mesta na podu. „Mesecima je odsustvovao. Tuđinska vojska vlada gradom. Nije znao kome može da veruje.“

Rikard se mrštio na nju. Taj izraz je brzo skliznuo s njegovog lica. Shvatio je o čemu se radi. „Auh. Misliš da sam prodao grad Brudanijancima, zar ne?“

„Znam“, rekao je Tamas, „da strana vojska vlada gradom i da sam ključeve gradskih vratnica ostavio tebi, Sopsstveniku i Ondrausu.“

„U pitanju je prokleti lord Klermont.“

Na Tamasa je došao red da se namršti. „Gospodar lorda Vetasa? Zar Adamat nije uklonio tog nitkova?“

„Adamat je obavio sjajan posao“, rekao je Rikard. „Lord Vetas je mrtav, a njegovi ljudi mrtvi ili u bekstvu. Slomili smo ga, samo da bi njegov gospodar stigao s dve brigade brudanijskih vojnika i polovinom njihovog kraljevskog kabala.“

„I niko nije branio grad?“

Rikardove nozdrve su se raširile. „Pokušali smo. Ali... Klermont nije došao da osvaja. Ili je tako rekao. Tvrdi da je njegova vojska ovde isključivo da bi nam pomogla da se odbranimo od Keza. Kandidovao se za položaj prvog ministra Adra.“

„Nek završim u jami ako to postane.“ Tamas je počeo da šparta kancelarijom. Tuđa vojska kontroliše Adopest. Ta situacija izaziva previše problema. Moraće da obezbedi podršku svoje vojske ako želi da ih reši. A Sedma i Deveta brigada i delivski saveznici su nedeljama daleko.

„Organizuj mi sastanak s Klermontom“, rekao je Tamas.

„To bi mogla biti loša ideja.“

„Zašto?“

„Ima podršku polovine brudanijskog kabala!“, rekao je Rikard. „Znaš li ikog ko te mrzi više od kraljevskih kabala Devetke? Privilegovani će te ubiti čim te vide i baciti tvoj leš u Dopunsku reku.“

Tamas je nastavio da šparta kancelarijom. Nije imao vremena za ovako nešto. Toliko neprijatelja. Toliko aspekata koje mora uzeti u obzir. „Kakve su vesti s fronta?“

„Još se drže, ali...“

„Šta ali?“

„Već gotovo mesec dana nisam dobio valjane vesti s fronta.“

„Toliko dugo nemaš kontakt s Generalštabom? Jame mi, Kežani koliko sutra mogu zakucati na gradske vratnice! Prokletstvo, ja...“

„Gospodine“, Fel se obratila Rikardu. „Jeste li mu rekli za Tanijela?“
Tamas se okrenuo ka Rikardu. Ščepao ga je za revere. „Šta? Šta se desilo s njim?“

„Bilo je... hoću reći, čuo sam glasine, ali...“

„Kakve glasine?“

„Ništa pouzdano.“

„Reci mi.“

Rikard je spustio pogled na svoje šake pre nego što je tiho prozborio: „Priča se da je Kresimir uhvatio Tanijela i da ga je obesio o gredu u keškom logoru. Ali“, rekao je, nešto glasnije, „to su samo glasine.“

Srce je tutnjalo u Tamasovim ušima. Kežani su zarobili njegovog dečaka? Obesili su ga za gredu kao komad mesa, kao strašni trofej? Prožeo ga je strah, praćen plamenom usijanog besa. Istrčao je iz Rikardove kancelarije. Gurao se kroz gomilu u glavnoj dvorani.

Olem i Vlora stigli su ga na ulici.

„Gde ćemo, gospodine?“, pitala je Vlora.

Tamas je zgrabio dršku pištolja. „Pronaći ću mog dečaka. Izvući ću Kresimirovu utrobu kroz zadnjicu ako ne bude bio živ i zdrav.“

POGLAVLJE

3

Adamat se spremio da uhapsi generala.

Sedeo je truckajući se u zadnjem delu kočije i posmatrao polja južnog Adra. Zlatila su se od jesenjeg žita. Stabljike su se povijale od teškog klasja. Nežno su se lelujale na vetru. Idilični krajolik nagonio ga je na razmišljanja o porodici; o ženi i deci kod kuće i sinu kog je neprijatelj prodao u ropstvo.

Ova priča možda neće imati srećan kraj.

Ne, ispravio se. Ona se *verovatno neće* dobro završiti.

Kakav ludak žuri na front da bi uhapsio generala usred rata? Vlada je u rasulu – praktično je nepostojeća – pravo je čudo što sudovi još funkcionišu na lokalnom nivou. Svi federalni slučajevi su suspendovani još od Manukovog pogubljenja. Bilo je potrebno mnogo mita i pritisaka da bi se Rikard Tamblar, savetnik s privremenim mandatom na čelu države, nagnao da potpiše nalog za hapšenje generalice Ket. Uspeli su da privole

dvojicu lokalnih sudija da potpišu pomenuti nalog. Adamat se nadao da će to biti dovoljno.

Kočijaš je izdao odsečnu naredbu. Kočija se naglo zaustavila. Adamat je poleteo napred iz sedišta. Pogledao je kroz prozor i ugledao žitna polja i brda koja su postepeno prerastala u planinski venac Čarvud Pajl, s dalekim planinskim vrhovima. Kroz drugi prozor video je Dopunsko more, koje se pružalo ka jugoistoku.

„Zašto smo stali?“

Jedan od Adamatovih saputnika promeškolio se u snu. Nila je imala devetnaestak godina, kovrdžavu ćilibarsku kosu i tako šarmantno lice da je zasluživalo mesto na kraljevskom dvoru. Adamat je mislio da je ona pralja. Još nije bio siguran zašto je krenula na ovo putovanje, ali je privilegovani Borbador to tražio.

Otvorio je vrata i promolio glavu. Obratio se kočijašu: „Šta se dešava?“

„Narednik je zapovedio da se zaustavimo.“

Povukao se u kočiju. Zašto bi Oldrič zatražio da se zaustave? Bili su previše na severu da bi naišli na Adransku vojsku. Od fronta ih je delio čitav dan putovanja.

Kočija se ponovo trgla napred, samo da bi stala pokraj puta, da ne bi ometala saobraćaj. Poštanska kočija je protutnjala drumom, a za njom i tri zaprege pune provijanta za front.

„Nešto nije u redu“, rekao je Adamat.

Nila je sanjivo trljala oči. „Bo“, kazala je, bockajući muškarca koji je spavao na njenom ramenu.

Privilegovani Borbador, jedini preživeli pripadnik kraljevskog kabala kralja Manuka, samo se trgao i nastavio da glasno hrče.

„Bo!“, Nila ga je ošamarila po obrazu.

„Ovde sam!“ Uspravio se. Gole šake su mu plesale u vazduhu. Zatrep-tao je da bi odagnao san i polako spustio ruke. „Krvave mi jame, devojko“, rekao je. „Možda bih vas pobio da sam nosio rukavice.“

„Pa, nisi“, odvrtila je Nila. „Zaustavili smo se.“

Bo je prošao rukom kroz neposlušnu kosu i navukao par belih rukavica, pokrivenih drevnim runama. „Zašto?“

„Nisam siguran“, rekao je Adamat. „Proveriću.“ Iskrcao se iz kočije. Bilo mu je drago što više neće deliti tesnu kabinu kočije s privilegovanim. Boova elementarna magija mogla je za nekoliko sekundi ubiti Adamata, Oldriča i čitav vod Adranske vojske u njihovoj pratnji. Video je kako je Bo pokretom zgloba slomio vrat Manukovom dželatru. Bo je, uprkos šarmu, bio